

Rigsdagstidende.

1858. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 43.

Tiende Session.

15de Møde.

Tredagen den 22de Octbr.

(Forsfat.)

Fischer (forts.): Angaaende de enkelte Bestemmelser i det foreliggende Lovforslag er der allerede blevet gjort forskellige Bemærkninger, som jeg ikke skal gjentage; men jeg skal henlede Opmærksomheden paa en vis Ubestemthed, som forekommer paa forskellige Steder, navnlig i §§ 3 og 4. Der er i § 3 nævnt, som Exempler paa reent kirkelige Anliggender: „Lilsynet med det præstelige Embede.“ Det er nu ikke klart, hvad der herved skal forstaaes, om det kun skal være Lilsynet med, hvorledes Præsterne lære, eller tilligemed, hvad Præsterne lære. Dersom det Sidste skal være med indbefattet derunder, tvivler jeg meget paa, at et Kirkeraad som det foreslaaede vil virke til at tilveiebringe Enighed i Folketirken. Sætter man en Majoritet, — thi det bliver jo kun Majoritetens Afgjørelser, der kan være Tale om, — til at vogte paa og tage Bestemmelser om, hvad den enkelte Præst maa lære, saa skulde jeg tage meget feil, om det vilde bevirke, at der blev en større Eenhed i Folketirken. Det er jo bekendt nok, at indenfor den lutheriske Kirkes Eenmærker have store Forskelligheder i Opfattelsen af Troeslærdommene gjort sig gjældende. Holder jeg mig til vort eget Fædreland, da have vi her væsentligt to Partier, der staae imod hinanden; det mindre af disse er — jeg skal tilstaae det — det, med hvilket jeg mindst deler Anskuelse; men det har det Fortrin fremfor det større, at der er friskt aandeligt Liv tilstede; det forstaaer langt bedre den Kunst at bølge sig ned til Menigheden og

derved at drage den til sig end det større. Gaae vi nu ind paa en Majoritets Afgjørelse i et Kirkeraad, da vil det overmaade let have til Følge, at Minoriteten trykkes, og det vil atter have til Følge, at denne udvandrer af Folketirken, og, steer dette, troer jeg, at man meget maatte beklage det.

Et andet Udtryk, som staaer strax efter, anseer jeg ligeledes for at være vel ubestemt. Der staaer: „Menighedsmedlemmernes kirkelige Rettigheder og Forpligtelser.“ Dette sidste Ord er det, der i denne Almindelighed har vakt Betænkelighed hos mig. Jeg er derved kommen til at tænke paa, at der er Noget, som hedder Kirketugt. Det have vi ikke nu. (Stemmer: Jo!) Vi kjende det ikke i Praxis for Diebliffet (Jo!). Ja, det er muligt, at Andre kjende den, jeg har ikke den Gre; men jeg har i flere Skrifter og navnlig i dem, der stærkt have anbefalet en Kirkeforsatning, af og til seet ligesom et Suf fremsendt efter „lidt Kirketugt.“ Det er Noget, som man af og til uvilkaarlig kommer tilbage til, og jeg troer derfor, — da man dog ikke gjerne siger Saa-dant, naar man ikke føler stor Trang til at naae det, — at der maastee er et temmelig almindeligt Duffe tilstede om, at der paany indføres lidt Kirketugt. Det skal imidlertid aldrig skee med mit Minde. (Monrad: Vi have den!) Det er muligt, at vi have den, men have vi den, maa den være meget uskyldig; thi det gaaer vist flere ærede Medlemmer som mig, at de aldrig have mærket den, og naar den kun eksisterer i den Stikfelse, har jeg ikke Noget imod den, men enhver anden Kirketugt vil jeg modsætte mig. Kirketugt er nemlig Fader til den styggeste Udvært paa det aandelige Liv; med den følger Hykleri. Findes der